

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 44.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940156096.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Der har nylig været Generalforsamling blandt det kvindelige Personale i M*, for at afhandle en vigtig Sag: om Doctorens unge Kone, som ventedes dertil i de Dage, skulde kaldes Madam eller Frue. Majoriteten stemte for det Første; Minoriteten (som bestod af Een) indvendte at det var tidssparende at sige Fru Linz. De gode Damer vilde imidlertid heller have den Uleilighed, der var forbunden med Tostavelsestitlen, end give den unge Kone en Ære, som ikke tilkom hende; dermed var da Sagen afgjort, men ikke endt, thi der blev længe talt frem og tilbage derom, og vilde tales derom endnu, hvis ikke en vigtigere Begivenhed havde tiltrukket sig den almindelige Opmærksomhed. Det var, da en af Byens Uundværligste, en gammel Pige, der gik under Navn af Jomfru Karen, døde. Hun var, som sagt, en uskatteerlig Person. Saasnart Børnene i Byen vare saa store, at de begyndte at gjøre Uro i Huset, og genere med deres Leg og Snak, bleve de sendte til Jomfru Karen, hvor de lærte at læse og skrive, samt mange andre nyttige Ting, og formodentlig vare under fortræffeligt Opsyn, da hun havde hundrede Børn i Forvaring paa eengang. Hvor beqvem en Indretning for Mødrene! Det var jo næsten som de ingen Børn havde, undtagen om Søndagen. Har Du nogensinde været i en Provindsby, saa kan Du forestille Dig, hvilken Opsigt hendes Død gjorde. Der blev ikke talt om andet. Skolelæreren og Kjøbmanden stredes om den Ære at besørge Begravelseshøitideligheden, og den Sidste gik da af med Seiren. Naa, det gik brillant, Smaabørn strøede Blomster, Skolelærerens Sang blev afsungen, men - Kjøbmanden fik ikke sin Tale holdt. Da han nu aldrig er raadvild, og ikke kunde finde sig i at dette kostbare Document skulde gaae tabt for Efterverdenen, indbød han Byens Honoratiores til Middagselskab, og læste Talen for dem ved denne Leilighed. - Nu, da Begravelsen er forbi, og den Interesse, den vakte, forbi med den, vide Folk ikke hvad de skulle gjøre med deres 45 Børn, som ere altfor smaa til at komme i en ordentlig Skole. Nøden er altsaa stor, og jeg kan passende slutte med de Ord:
»O M*, hvad har Du tabt! Din Jomfru Karen sover!«